

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı:1971/56

Karar Sayısı:1972/17

Karar günü:28/3/1972

Resmi Gazete tari/sayı:13.7.1972/14244

İtiraz yoluna başvuran : Çelikhhan Sulh Ceza Mahkemesi.

İtirazın konusu: 8/7/1953 günlü, 6119 sayılı Adli Tıp Müessesesi Kanununun dördüncü maddesinin ikinci fıkrası ile 10. maddesinin yedinci fıkrasının ve bunlara bağlı olarak kanunun tümünün Anayasa'nın 7. ve 132. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülerek iptaline karar verilmesi istenmiştir.

I-O L A Y :

Çelikhhan Sulh Ceza Mahkemesi, bakmakta olduğu dâvada sanıklardan birinin akli durumunun saptanmasını gerekli görmüş ve o yer Sağlık Ocağı Hekiminin bu konudaki düşüncesi ile Elâzığ Akıl ve Sinir Hastalıkları Hastanesinin raporları arasındaki çelişkinin giderilmesi için Adli Tıp Meclisinden karar alınmasını zorunlu kılan 6119 sayılı Adli Tıp Müessesesi Kanununun, kimi hükümlerinin ve dolayısıyla tümünün, Anayasa'ya aykırı olduğunu ileri sürerek iptali istemiyle Anayasa Mahkemesine başvurmuştur.

III- İptali istenen kanun hükümleri :

a) Çelikhhan Sulh Ceza Mahkemesinin 6119 sayılı Kanunun madde ve fıkra sayılarını belirterek iptalini istediği hükümleri şunlardır :

"Madde 4/2- Adli Tıp Müessesesi Reisi ile Meclis asıl ve yedek azaları, Adalet Vekilinin inhası üzerine Millî irade ile tayin olunurlar"

"Madde 10/7- (885 sayılı Kanunla değişik) - Meclisin kararları nihaî olmakla beraber mahkemelerin delilleri serbestçe takdir hususundaki yetkilerini kayıtlamaz"

b) Öteki hükümler :

Kanunun 1 - 3. maddelerinde Adli Tıp Müessesesinin kurulması ereğini, uzmanlık bölümlerini, kuruluşun görevlerini;

4. maddesinin birinci fıkrası ile 5, 6, 7. maddelerinde müessesenin başkanının Adli Tıp Meclisinin de başkanı olduğunu, müessesenin diğer görevlerinin atanmalarını ve uzmanlıkların örgütlenmelerini;

İçeren hükümlere yer verilmiştir.

Kanunun 8., 9. maddeleri ile 10. maddesinin yedinci fıkrası dışında kalan fıkraları. Adli Tıp Meclisinin kuruluşu, görevi ve çalışma biçimini,

11- 14. maddeleri Adli Tabiplerle ilgili hükümleri;

15- 20. maddeleri müteferrik hükümleri; kapsamaktadır.

Esas Sayısı:1971/56
Karar Sayısı:1972/17

Kanunun geçici 1. maddesinde eski kuruluşun görevini sürdürmesi yetkisine ve koşuluna, geçici 2. maddesinde 1953 yılı Bütçe Yasa'sında fasıldan fasıla aktarılacak ödeneğe değinilmiş, 21. maddesinde kanunun yürürlük tarihi ve 22. maddesinde de kanunu yürütecek Bakanlık gösterilmiştir.

IV- Konu ile İlgili Anayasa hükümleri :

"Madde 7- Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır."

"Madde 132- (Birinci ve ikinci fıkralar) - Hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasa'ya, Kanuna, Hukuka ve vicdani kanaatlarına göre hüküm verirler.

Hiç bir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez, tavsiye ve telkinde bulunamaz"

V- İlk inceleme :

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 15 inci maddesi uyarınca 6/1-1972 gününde, Muhittin Taylan, Avni Givda, Fazıl Uluocak, Sait Koçak, Nuri Ülgenalp, Şahap Arıç, İhsan Ecemiş, Recai Seçkin, Ahmet Akar, Halit Zarbun, Ziya Önel, Kani Vrana, Muhittin Gürün, Şevket Müftügil ve Ahmet H. Boyacıoğlu'nun katılmalarıyla, yapılan ilk inceleme toplantısında, önce itiraz yoluna başvuran mahkemenin iptalini istediği 6119 sayılı Kanunun tüm hükümlerini bakmakta olduğu dâvada uygulama durumunda olup olmadığı sorununun çözülmesi gerekmiştir.

Mahkemelerin Anayasa Mahkemesine başvurabilme koşulları, Anayasa'nın değişik 151 inci ve Anayasa Mahkemesinin kuruluşu ve Yargılama Usulleri hakkındaki 44 sayılı Kanunun 27 nci maddelerinde açıklanmıştır.

Bu maddelere göre bir dâvaya bakmakta olan mahkeme, o dâva dolayısıyla uygulanacak kanun hükümlerini Anayasa'ya aykırı görürse veya taraflardan birinin ileri sürdüğü aykırılık iddiasının ciddi olduğu kanısına varırsa Anayasa Mahkemesine başvurabilir. Olay bölümünde de açıklandığı üzere Çelikhan Sulh Ceza Mahkemesi, bakmakta olduğu dâvada sanıklardan birinin, ceza ehliyeti bakımından, akli durumunun saptanması gerektiği kanısına varmış ve bu konuda bildirilen düşünce ve alınan raporlar arasındaki çelişki dolayısıyla, 6119 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin, kendisini Adli Tıp Meclisinden karar alma zorunluğunda bırakan, yedinci fıkrası hükümleriyle karşılaşmıştır. Mahkeme olayın aydınlanması için hangi uzmanlardan veya uzman kuruluşlardan rapor almış olursa olsun, 10 uncu maddenin yedinci fıkrasındaki (nihaî) sözcüğü kendisini en sonunda Adli Tıp Meclisine başvurmaya zorlamaktadır. Bu nedenle de mahkemenin, kanunun bu hükmünü, bakmakta olduğu dâvada uygulama durumunda bulunduğu açıktır.

Kanunun, 4 üncü maddesinin ikinci fıkrasında, Adli Tıp Müessesesi Başkanı ile asıl ve yedek üyelerinin Adalet Bakanının önerisi üzerine millî irade ile atanacaklarından söz edilmektedir. Adli Tıp Müessesesi Başkan ve üyelerinin atanmalarında kanunun tutulmasını öngördüğü yolun, bakmakta olduğu dâvada uygulayacağı hüküm açısından, mahkemeyi ilgilendiren bir yönü yoktur.

Müesseseyi ister bağımlı ister bağımsız hale getirsin, başkan ve Üyelerin atanmaları ile ilgili hükümleri mahkemenin, bakmakta olduğu dâvada uygulaması, başka bir deyimle, dâvayı yürütürken veya son kararını verirken bu hükümlere dayanması sözkonusu değildir.

Kanunun, öteki maddelerinin de bakılmakta olan dâvada mahkemece uygulanacak hükümleri içermedikleri, bunların yukarıda, iptali istenen kanun hükümleri bölümünde belirtilen, niteliklerinden açıkça anlaşılmaktadır.

Esas Sayısı:1971/56
Karar Sayısı:1972/17

Bu nedenlerle işin esasının, 6119 sayılı Adli Tıp Müessesesi Kanununun 10 uncu maddesinin yedinci fıkrası ile sınırlı olarak incelenmesine, Recai Seçkin, Ziya Önel, Kani Vrana ve Ahmet H. Boyacıoğlu'nun 4. maddenin ikinci fıkrasının da incelenmesi ve İhsan Ecemiş' in mahkeme, kanunun hiçbir hükmünü uygulama durumunda bulunmadığından istemin yetki yönünden reddi gerektiği yolundaki karşıoylarıyla ve oyçokluğu ile karar verilmiştir.

VI- Esasın incelenmesi :

Dâvanın esasına ilişkin rapor, itiraz yoluna başvuran mahkemenin kararı, Anayasa'ya aykırılığı ileri sürülen kanun hükümleri ve konu ile ilgili Anayasa hükümleriyle, gerekçeleri ve Yasama Meclislerinin görüşme tutanakları okunduktan sonra gereği görüşülüp düşünüldü :

6119 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin yedinci fıkrasında (Adli Tıp Meclisi kararları nihaî olmakla beraber mahkemelerin delilleri serbestçe takdir hususundaki yetkilerini kayıtlamaz.) denilmektedir.

Mahkeme itirazında, Akıl ve Sinir Hastalıkları Hastanesinin birbiriyle çelişen iki rapor verdiğini, bir başka hekimin de sanığın ceza ehliyetinin bulunmadığını bildirdiğini, bu çelişkilerin giderilmesi için

6119 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin yedinci fıkrası uyarınca Adli Tıp Meclisine başvurulacağını, bu Meclisin kararının mahkeme için kesin ve bağlayıcı olacağını, böylece mahkemenin, delilleri serbestçe takdir etmesinin önemi ve anlamı kalmıyacağını ve Adalet Bakanlığına bağlı olan bu kuruluşun, kesin kararlar mahkemeye düşünce vermesinin mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlerin; Anayasa'ya, kanuna ve vicdanî kanaatlarına göre hüküm vermeleri konularına ilişkin Anayasa ilkelerine ters düşeceğini ileri sürmektedir.

Söz konusu yedinci fıkrada yer alan ve meclis kararlarının (nihaî) olduğunu belirten hükme ağırlık vererek, bu kararların, mahkemelerin delilleri serbestçe takdir hususundaki yetkilerini kayıtlamayacağına ilişkin aynı fıkra hükmünün uygulama değeri taşımadığını ileri sürmek doğru olamaz.

Fıkradaki (nihaî) sözcüğünü, itiraz eden mahkemenin anladığı doğrultuda, (kesin) anlamında yorumlamanın yeri yoktur. Buradaki (nihaî) sözcüğü, mahkemenin delil toplama evresinde son olarak Adli Tıp Meclisinden de karar alması gereğine işaret etmektedir. Konuyu şu yolda açıklığa kavuşturmakta yarar vardır.

Mahkeme, bilirkişi düşünceleri arasındaki çelişkiyi gidermek için bir başka uzman bilirkişiye de başvurabilir. Ancak, alacağı sonucu Adli Tıp Meclisine bildirmek ve oradan da düşünce almak durumundadır. Hatta, Adli Tıp Meclisinden karar aldıktan sonra dahi mahkeme, kesin bir kaniye varmamışsa, işin bir başka uzman bilirkişiye de incelettirebilir. Fıkrada bunu önleyen bir hüküm yoktur. Ancak mahkeme, bu Uzman bilirkişinin düşüncesi ile Adli Tıp Meclisinin düşüncesi arasında bir aykırılık görürse, Adli Tıp Meclisinden yeniden düşünce istemek zorunludur. Görülüyor ki, fıkra çelişki veya duraksama yaratan durumlarda son olarak Adli Tıp Meclisine başvurulmasını öngörmektedir. Sonuçta, Mahkeme, Adli Tıp Meclisinin ve öteki bilirkişilerin karar ve düşüncelerini, gereği gibi değerlendirecek ve takdir hakkını serbestçe kullanarak hüküm verecektir. Fıkrada yer alan iki hükmün bir arada değerlendirilmesinden çıkan anlam budur.

Kanun tasarısı üzerinde Yasama Meclisinde yapılan görüşmeler de bu yönü desteklemektedir.

Esas Sayısı:1971/56
Karar Sayısı:1972/17

Nitekim, Türkiye Büyük Millet Meclisine gönderilen tasarıda, söz konusu fıkra (Meclisin karar verdiği hususlarda bilirkişi sıfatıyla başka mercie gidilemez. Meclisin kararları nihaî ve katı olmakla beraber, mahkemelerin delilleri serbestçe takdir hususundaki selahiyetlerini takyit etmez.) biçiminde iken, görüşmelerde fıkranın, mahkemeleri bağlayıcı nitelikte olduğu ve birbirleriyle bağdaşmayan hükümleri kapsadığı ileri sürülerek verilen bir önerge ile (Bilirkişi sıfatıyla başka mercie gidilemez.) sözlerinin fıkradan çıkarılması istenmiş, Adalet Komisyonunun isteğe katılmamasına karşın, önerinin dikkate alınması oylama sonunda kabul edilince, önerge madde ile birlikte komisyona verilmiştir. Söz konusu yedinci fıkra bu kez komisyonca (Meclisin kararları nihaî ve katı olmakla beraber, mahkemelerin delilleri serbestçe takdir hususundaki selahiyetlerini takyit etmez.) biçiminde düzenlenmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisinde yeniden açılan görüşme sırasında bir milletvekilinin "ve katı" deyiminin fıkradan çıkarılması isteğini içeren önergesi, komisyonca da benimsenerek kabul edilmiş ve fıkra böylece bu günkü haliyle kanunlaşmıştır.

Fıkranın kanunlaşınca kadar Yasama Meclisinde geçirdiği bu evrelerde (nihaî) sözcüğüne (kesin) anlamı verilerek mahkemelerin Adli Tıp Meclisi kararlarıyla bağlı tutulduğu ve böylece Adli tıp Meclisinin başlı bulunduğu yürütme organının buyruğu altına girdiği yolundaki görüşün yerinde olmadığını açıkça göstermektedir.

Özetlenecek olursa, 6119 sayılı Kanununun 10 uncu maddesinin yedinci fıkrasında yer alan ve Adli Tıp Meclisi kararlarının (nihaî) olduğunu belirten hükmün, Anayasa'nın 7. ve 132 nci maddelerinde öngörülen ve mahkemelerin bağımsız olmaları, hâkimlerin yargı yetkisini kullanmaları ve hüküm vermeleri konularını kapsayan ilkelerini olumsuz doğrultuda etkilediğinden söz edilemez. Kuralın Anayasanın başka herhangi bir ilkesine de aykırılığı yoktur, itirazın bu nedenlerle reddi gerekir.

Şahap Arıç ve Recai Seçkin bu görüşe katılmamışlardır.

SONUÇ:

8/7/1970 günlü, 6119 sayılı Adli Tıp Müessesesi Kanununun sınırlama kararı uyarınca incelenen 10 uncu maddesinin yedinci fıkrası hükmünün Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın reddine Şahap Arıç ve Recai Seçkin'in karşıoylarıyla ve oyçokluğuyla 28/3/1972 gününde karar verildi.

Başkan
Muhittin Taylan

Başkanvekili
Avni Givda

Üye
Fazıl Uluocak

Üye
Sait Koçak

Üye
Şahap Arıç

Üye
İhsan Ecemiş

Üye
Recai Seçkin

Üye
Ahmet Akar

Üye
Halit ZARBUN

Üye
Ziya ÖNEL

Üye
Kâni VRANA

Üye
Muhittin GÜRÜN

Üye
Lütfi ÖMERBAŞ

Üye
Şevket MÜFTÜGİL

Üye
Ahmet H. BOYACIOĞLU

KARŞIOY YAZISI

1- Tartışma konusu kuralın kapsadığı (Nihâî olmakla beraber) deyiminin hâkimin Adlî Tıp Meclisinin kararları üzerine yeniden bilirkişi incelemesi yaptırmasına engel olmadığı, bu deyim yalnızca bilirkişinin düşüncesini dahi Adlî Tıp Meclisine bildirerek yeniden düşünce sormakla hâkimi görevlendirdiği yorumu, Adli Tıp Meclisinin hâkime kanı vermeyen düşünceler yürüterek ilk görüşünde direnmesi durumunda hâkimi bağlamaktadır; çünkü (nihaî) sözcüğü, hukuk dilimizde sonuçlandırıcı, sonuca bağlayıcı anlamına gelir; bir kararın veya bilirkişi oyunun hem sonuçlandırıcı olması, hem de mahkemenin ayrıca değerlendirmesine bağlı bulunması, birbirine karşıt (zıt) iki kavramdır. Bu iki karşıt kavramın bir metinde yan yana yazılmış olması dolayısıyla, o metnin bunların bağdaştırılması yoluyla yorumlanması zorunludur. Böyle bir yorum, olsa olsa, Yargıtay'ın benimsediği biçimde bir yorum başka deyimle mahkemenin önceden Adlî Tıp Meclisinin görüşü ile kendini bağlı tutmaksızın başka bilirkişiye başvurmasına engel bulunmadığı, ancak o bilirkişinin düşüncesini dahi Adlî Tıp Meclisine bildirip yeniden düşünce sorması gerektiği ve Adlî Tıp Meclisi ilk görüşünü değiştirmeyecek olursa onun düşüncesine aykırı bir yönde karar veremeyeceği yollu bir yorum olabilir. Buna göre tartışma konusu kural sonuçta hâkimi, idarenin içinde bir kuruluş olan Adlî Tıp Meclisi'nin düşüncesiyle bağlı tutarak mahkemelerin bağımsızlığını buyuran Anayasa'nın 7. ve 132 nci maddeleri kurallarıyla çatışır bir nitelik göstermektedir. İmdi, metindeki (nihaî olmakla beraber) deyiminin iptali gerekli görülmektedir.

2- Anayasa'mızın, başlangıç kurallarında ve 153 üncü maddesinin ilk fıkrasında bildirildiği üzere, dayandığı temel ilkelerden biri Türk toplumunun çağdaş uygarlık düzeyine erişmesidir. Bu kural batı uygarlığını oluşturan temel hukuk ilkelerinin bir Anayasa ilkesi olarak bizde de uygulanmasını zorunlu kılmaktadır. Ceza yargılama yöntemi (usulü) alanında batı hukukunda benimsenmiş ilke kanıtların hâkimce serbest biçimde değerlendirilmesidir. Yukarıki bentte açıklandığı gibi, tartışma konusu metin, buna aykırı bir nitelik göstermektedir; bundan ötürü, Anayasa'nın başlangıç kurallarıyla 153 üncü maddesi kurallara dahî aykırıdır.

3- Tartışma konusu Yasa metninin Mecliste görüşülmesi sırasında tasarının geçirdiği değişikliklere bakılarak ileri sürülen ve çoğunluk görüşünün dayanağı bulunan yorum başka deyimle tartışma konusu kuralın hâkimlerin Adlî Tıp Meclisinin düşüncesine aykırı olan bilirkişi oylarına göre karar vermelerini hiç bir biçimde engellemediği düşüncesi, Yargıtay'ın kökleşmiş içtihatlarına aykırı bulunmaktadır. Anayasa Mahkemesi, Anayasa'ya aykırı olan metinlerin iptaliyle Anayasa düzeninin gerçekten uygulanmasını sağlamak için kurulmuştur. Bir Yasa kuralının kökleşmiş Yargıtay içtihatlarına aykırı biçimde yorumlanması sonucunda Anayasa'ya aykırı bulunmadığı kabul edilerek onun iptali istemini reddetmek, anayasal düzenin gerçekten

Esas Sayısı:1971/56
Karar Sayısı:1972/17

uygulanmasını sağlama ereği ile çelişmektedir. Anayasa Mahkemesi, ancak Anayasa'ya aykırı sonuçlar verecek biçimde yorumlanması yüksek mahkemelerin kökleşmiş içtihatlarıyla benimsenen bir kuralın iptali yoluyla ki görevini kuruluş ereğine uygun biçimde yerine getirmiş olabilir.

Anayasa Mahkemesinin Anayasa'ya aykırılık nedeniyle bir Yasa kuraklarının iptaline ilişkin istemin reddi yolundaki kararının ancak sonuç bölümü bağlayıcı olduğundan, Yargıtay'ın Anayasa Mahkemesinin tartışma konusu kurala ilişkin yorumundan sonra görüşünü değiştirmek zorunda olduğu dahi, ileri sürülemez, çünkü Anayasa Mahkemesinin yorumu iptal istemini red kararının gerekçesi niteliğindedir, böyle bir gerekçe ise Yargıtay için bağlayıcı sayılamaz.

SONUÇ: Yukarıda gösterilen gerekçelerden ötürü haklı bulunan istemin kabulü gerekirken reddi yönündeki çoğunluk kararını Anayasa'ya uygun bulmuyoruz ve bu karara karşıyız.

Üye
Şahap Arıç

Üye
Recai Seçkin

KARŞIOY YAZISI

Bilirkişi oy ve düşüncesi başlı başına bir delil, değil, sadece bir delilin kapsamını saptamaya yardımcı bir araçtır. Bilirkişi veya teknik Müşavir, hüküm verene ve özellikle hâkime veya mahkemelere, teknik bilgi ve tecrübe konusunda teknik inceleme ve düşünceleriyle yardımda bulunmaktadır. Bu nedenle, bilirkişi oy ve düşünceleri tek başına bir delil sayılamazlar. Ancak, bir delilin kapsamını saptamaya yardım ettiklerinden, sadece hüküm verenler tarafından, deliller takdir edilirken, olanların değerlendirme aracıdır. Bu nedenle yargılama işlerinde bilirkişilik görevini düzenleyen kurallar, usul kuralları arasında yer almaktadırlar.

Bu kurallar, Anayasa'mızın 136. maddesi uyarınca, Anayasa'nın buyurucu, sınırlayıcı veya yasaklayıcı kural ve ilkelerine aykırı bulunmamak kaydıyla, genel veya özel usul yasalarında veyahut diğer yasaların usule ilişkin hükümleri arasında yer alabilirler. Nitekim, yargılama işlerinde bilirkişilik hukuk veya ceza yargılamaları yasalarında genel olarak düzenlenmiş olmakla beraber, adli ekspertis olarak da ayrıca 6119 sayılı Adli Tıp Müessesesi Kanununda yer almıştır.

Esasta, yargılama çalışmalarında bilirkişiye başvurulması gerekli olup olmadığını ve varsa, bilirkişinin kişiliğini belli etmek ve sayısını da saptamak hâkime veya mahkemelere ait isede, yasalarımız ayık olarak, bazı hallerde bilirkişiye başvurulması zorunluluğunu koymuş veya bu biçimde bir zorunluk mahkeme içtihatlarıyla öngörülmüş bulunmaktadır.

Yasalarımız, yine ayık olarak, resmî bilirkişilik kurumları kurmuş ve bazı hallerde bu kurumlara başvurma zorunluluğunu öngörmüştür. Bu kurumlardan en önemlisi Adli Tıp Müessesesidir. Ancak, hemen, ekleyelim ki, bu biçimdeki kurumların varlığı ve buraya başvurulması zorunluluğu, hâkimin, delilleri ve dolayısıyla buralarca verilecek rapor ve düşünceleri serbestçe takdir yetkisini ortadan kaldırmış değildir. Çünkü bilirkişiler resmî de olsalar hüküm verenlerin ve özellikle hâkimlerle mahkemelerin sadece teknik bilgi ve düşünce danışmanı

Esas Sayısı:1971/56
Karar Sayısı:1972/17

olduklarından, danışmanın niteliği gereği olarak, hüküm verenler ve özellikle hâkimlerle mahkemeler, bilirkişi rapor ve düşünceleriyle bağlı tutulamazlar.

Hukuksal ve yasal durum bu olunca, hâkimin veya mahkemelerin hukuksal anlaşmazlıkların çözülmesi dolayısıyla yapacakları çalışmaları sırasında şimdiye kadar elde edilmiş bulunan delilleri serbestçe takdir ederken, kendilerinin seçtikleri bilirkişilerin olduğu gibi, teknik bilgi ve düşüncelerine yasa gereği olarak başvurdukları resmî bilirkişilerin kimliklerini ve bu görevlerine atama koşul ve biçimlerini belli eden yasa hükümlerini incelemeleri ve takdir yetkilerini buna göre kullanmaları gereklidir. Çünkü, güvencesiz bir atama yoluyla gelen resmî bilirkişilerin verecekleri rapor ve düşüncelerin yargısal çalışmalar yönünden tarafsızlık ilkesi ile olan bağlantısı ortadadır. Bir delilin takdirine etkili olan bir hüküm, davanın sonucuna onu değiştirecek ölçü ve nitelikte etkili bulunacağı ise çok açıktır.

O halde, itiraz yoluna başvuran mahkeme bu olayda, 6119 sayılı Adlî Tıp Müessesesi Kanununun, Adlî Tıp Meclisi başkanı ile asıl ve yedek üyelerinin atanmalarına ilişkin 4. maddesinin ikinci fıkrası hükmünü de uygulama durumunda bulunmaktadır.

Yukarıda gösterilen örnek işin esasının 6119 sayılı Adlî Tıp Müessesesi kanununun 10. maddesinin yedinci fıkrası ile sınırlı olarak incelenmesine ilişkin 6/1/1972 günlü sınırlama kararına, 4. maddenin ikinci fıkrasının da incelenmesi gerekeceği düşüncesiyle karşıyız.

Üye
Ziya Önel

Üye
Kani Vrana

Üye
Ahmet H. Boyacıoğlu